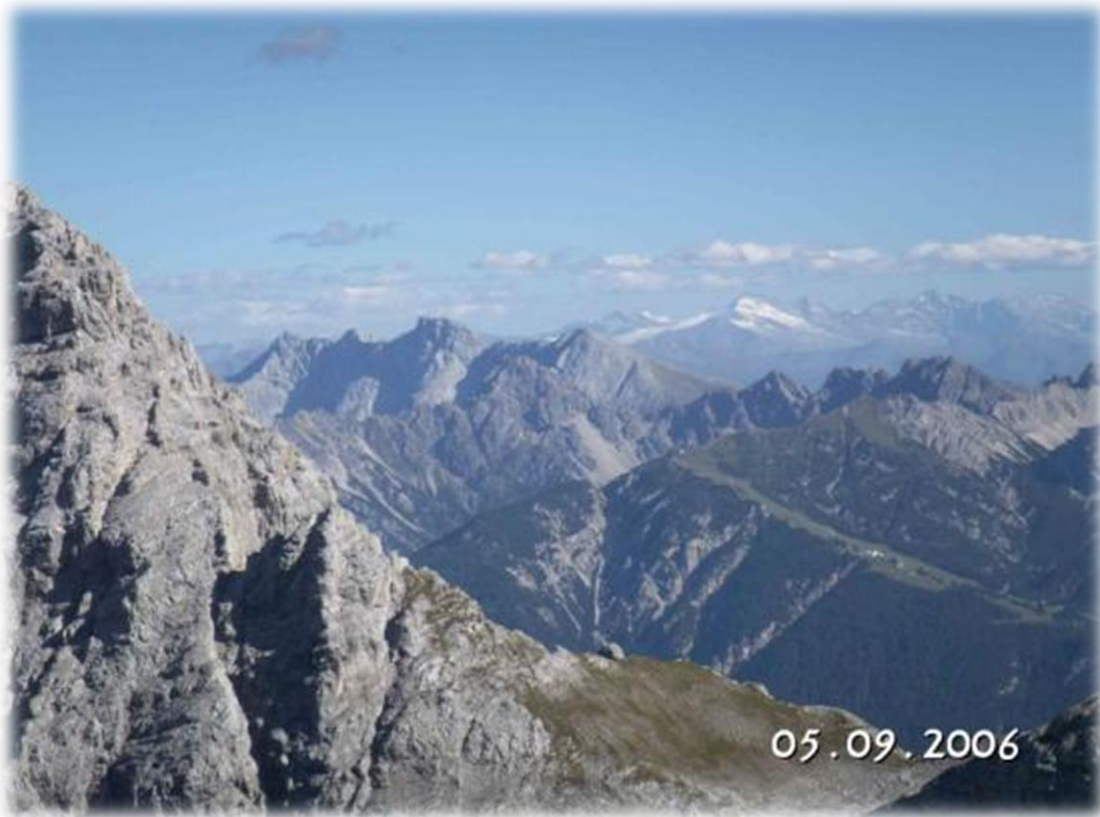

De Meilerhutte ligt op Duits grondgebied pal op de grens met Oostenrijk op een hoogte van 2.375 meter. Van af de hut heeft men een ongelooflijk mooi uitzicht. We hebben zicht op het Zillertal, het Oetztal, het Lechtal en zelfs op een stukje Zwitserse bergen.

Aan Duitse kant hebben we zicht op de Staffelsee. We krijgen er een piepkleine tweepersoonskamer toegewezen van 1,80 op 2,50 meter met zicht op de Zugspitze.

Wasplaats

Twee persoonskamer in de hut

De hut zit nagenoeg vol omdat er in de late namiddag nog een peloton Duitse militairen zijn gearriveerd. Achter de hut bevindt er zich een kleine wasruimte waar men zich kzn wassen in een teil koud water.

Zonsondergang gezien vanuit onze kamer

Woensdag 6 september 2006

- Van : Meiller Hütte 2.375 m
- Naar : Knorr Hütte 2.052 m
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 1.000 m
- Dalen : 1.350 m
- Duur : 8 uur

Vertrek om 07.30 uur bij licht bewolkt maar mooi weer. Tijdens de afdaling naar Koningshaus (1.866 m) hebben we zeven gemzen gezien.

een gems op de loop

Daar we in de Meilerhutte geen drinkbaar water kunnen bekomen hebben we onze watervoorraad ingeslagen in Koningshaus. Verder afgedaald tot Bockhütte (1.052 m) om vervolgens zachtjes te klimmen tot Angerhütte (1.370 m) alwaar we ons middagmaal nuttigen.

Bock Hutte

Anger Hutte

Kort na het verlaten van Angerhütte volgt er een stevige klim naar de Knörrhütte. Halverwege de klim komen we een kudde afdalende schapen tegen, vergezeld door meerdere herders. De schapen kunnen blijkbaar vlugger afdalen dan de herders want meerdere herders vallen of verliezen hun evenwicht tijdens de afdaling.

Afdaling van een kudde schapen

In het midden van het beeld ziet men de Knörr Hutte, onze wandelweg begint in de rechter onderhoek zigzag naar boven

Knörr Hutte

In de Knörrhütte brengt een jager een pas geschoten gems binnen. De huttenwirt wrijft zich in de handen en trakteert de jager op menige pint bier. Na enkele vazen bier neemt de jager de accordeon ter hand en speelde enkele leuke melodietjes.

Maanlandschap in de buurt van de Knörr Hutte

De Knörrhütte, gelegen op 2.051 meter bevindt zich aan de voet van de Zugspitze. We hebben zowel zicht op het restaurant als op het weerstation welke bovenaan de Zugspitze staan.

De Zugspitze met het weerstation

Veel volk aan de hut. Wij mogen een zespersoonskamer delen met een koppel Duitsers en een koppel Nederlanders. Geen warm water of douches aanwezig in de hut.

De Knörr Hutte met, in de linker bovenhoek, Sonnalpin

Donderdag 7 september 2006

- Van : Meiller Hütte 2.375 m
- Naar : Knorr Hütte 2.052 m
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 1.000 m
- Dalen : 1.350 m
- Duur : 8 uur

Vandaag onze laatste stapdag. We hebben wat langer geslapen en vertrekken pas om 08.30 uur. Twee cols dienen we nog over om vervolgens af te dalen naar Ehrwald.

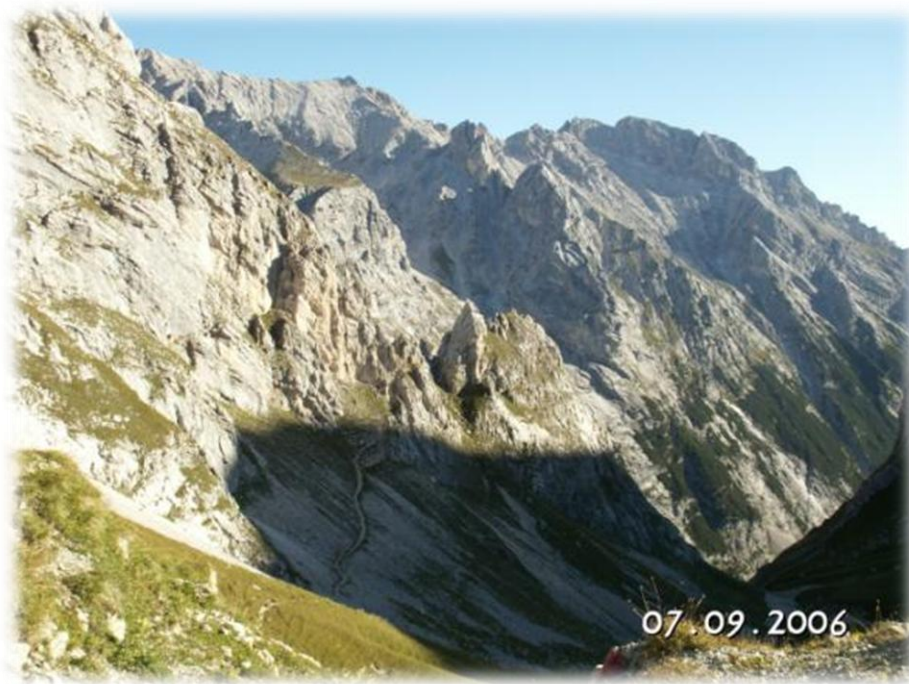

Foto genomen van op de tweede col, op de achtergrond zien jullie de eerste col.

Onderweg meerdere holen van marmotten gezien. We hoorden tevens af en toe de roep van de marmot doch de beestjes zelf kregen we niet te zien. Om 11.30 uur zijn we al in ons pensionnetje waar we een heerlijke douche nemen.

Zicht op Lermoos (deelgemeente van Ehrwald)

Nadien zijn we nog eens tot in Seefeld gereden om er wat te kuieren en wat na te genieten van onze prachtige reis. 28° gaf de thermometer aan. We trakteerden onszelf dan ook op een lekker ijsje op een terrasje.

Ludwig en Paul

ADLERWEG DEEL 4 VAN FERNPASS TOT SANKT-ANTON

DEELNEMERS

Loe Van der Donckt

Acupuncturist, kinesist en alpinist

Ludwig D'Haese

Drogist (tist met droge humor)

Zaterdag 15 augustus 2009

- Van : Fernpass (Schloss Fernstein) 950 m
- Naar : Tarrentonalm 1.519 m
- Afstand : 9 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 3 uur

Tijdens de beklimming van de top van de Grand Paradiso in Italië (4.061 m) vraagt Ludwig aan Loe of we samen niet eens een huttentocht zouden doen. Ludwig moet immers nog het vierde en laatste deel van de Adlerweg doen in Oostenrijk. Loe is hier wel voor te vinden maar zijn programma zit vol tot 2011. De Grand Paradiso beklimmen we als voorbereiding op de beklimming van de Mont Blanc. Tijdens onze voorbereidingen trekken we ook naar Chamonix en doen er oefeningen in het Mont Blancmassief. Na zowat een week over gletsjers gelopen te hebben gaat de beklimming naar de Mont Blanc, door omstandigheden, niet door. Daar we nog een volle week verlof over hebben besluiten we dan maar de Adlerweg te doen. Loe en Ludwig rijden zowat 530 km verder naar Oostenrijk en komen er aan rond 15.00 uur. Nogal laat om een huttentocht te beginnen maar we starten toch maar.

Etappe 18 ADLERWEG

Start: **Schloss Fernstein (948 m)**

Ziel: **Anhalter Hütte (2.038 m)**

Gehzeit	Weglänge	Höhenunterschied
5:45 h	16 km	↑ 1.350 m ↓ 250 m

● **mittelschwierig**

Het is prachtig weer en volgens de voorspelling zal het goed blijven voor de rest van de tocht. In de Tarrentonalm vallen we met de deur in huis daar er niemand, op ons aankloppen, komt open doen. De boer, boerin en de zoon zitten aan tafel te eten. We kunnen er slapen, eten en drinken. We zijn de enige gasten.

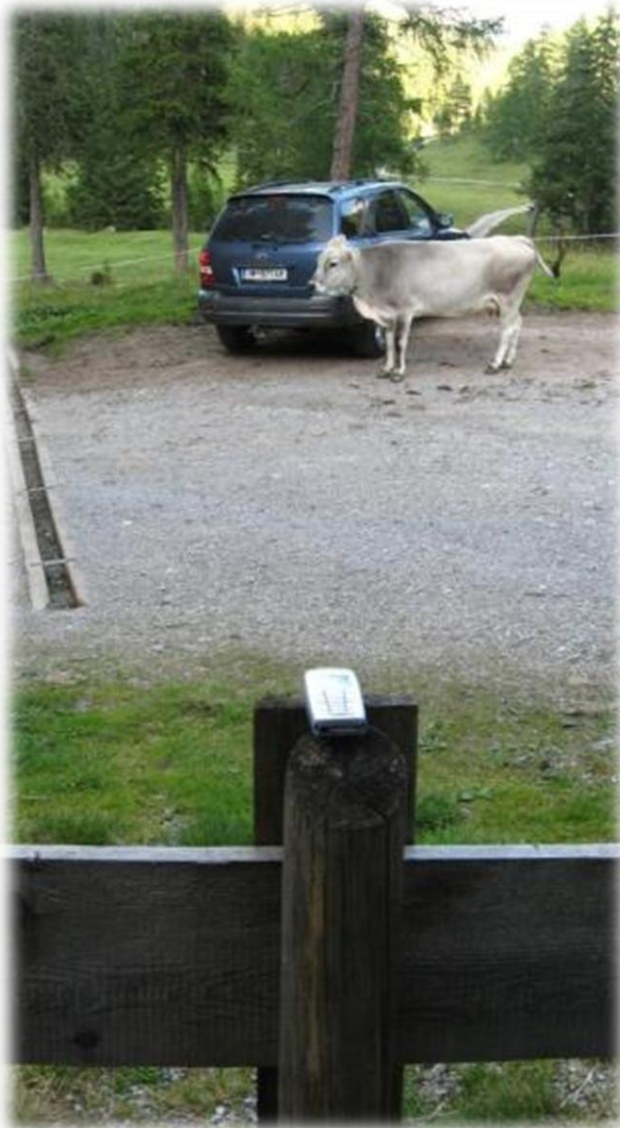
Tegenover ons zitten twee vriendinnen uit het dal. Zij hebben één koe (Lena) op de boerderij staan en vier maal per jaar brengen ze een bezoekje aan Lena. Ze nemen ook telkens een foto van Lena. Zo kunnen ze telkens zien of Lena er op vooruit gegaan is. En Lena geeft, na ieder bezoek, meer melk dan anders.

We mogen ook even binnen in de stallen waar de koeien gemolken worden. 59 koeien hebben ze in de alm. Twee maal per dag dienen de koeien gemolken te worden. Samen zijn deze goed voor maar liefst duizend liter melk per dag. De melk wordt niet opgehaald. Ter plaatse wordt er boter en kaas van gemaakt. Het is hard werken, dag in dag uit.

We willen eens bellen, met onze GSM, naar het thuisfront maar we stellen vast dat er geen netwerkverbinding is. We kaarten dit aan bij de zoon omdat we die toch ook met een GSM zien rondlopen. Maar er is wel degelijk netwerkverbinding volgens de zoon. Je moet dan wel uw toestel op de derde balk van de afsluiting leggen en uw toestel op handfree zetten. Eens het nummer gevormd, het toestel zeker niet meer aanraken zegt hij er nog bij. Dan zou het, volgens hem, wel moeten lukken. Wij proberen het en inderdaad op die plaats en op die manier lukt het zonder enig probleem.

Bheeh

Lena

Wij 🎵 zijn 2 🎵 vrieenden

Jij en 🎵 ik

Waar is nu
weeral dat
begin

Zondag 16 augustus 2009

- Van : Tarrentonalm 1.519 m
- Naar : Häselgher 1.006 m via Anhalter Hütte 2.038 m
- Afstand : 21 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 1.000 m
- Duur : 10 uur

Reeds om 05.00 uur wakken de koeibellen ons. Na een stevig ontbijt met boter en kaas van het huis vertrekken we. Het is meteen stijgen tot de Anhalter Hütte.

Buitenverblijfje midden in het gebergte.

Op de pas, voor de Anhalter Hütte staat er een flinke wind. Maar eens we enkele tientallen meters hebben gedaald is de wind al heel wat minder.

De Anhalter Hütte komt in zicht

Op de moeilijke plekken wijzen “stenen mannetjes” ons de weg. Hier hebben ze wel wat overdreven. Normaal gezien staan ze verder uit elkaar.

Zowat halverwege de afdaling komen we Cornelia tegen. Ze is 83 jaar en heeft al twee kunstheupen steken. Maar ondanks haar gezegende leeftijd trekt ze nog regelmatig van in het dal naar de hut, helemaal boven. Ze doet het alleen en in haar eigen tempo en doet er een hele dag over. Ze heeft een rugzakje mee met enkel wat eten en drinken in. Meer dan vijf kilo neemt ze niet meer mee zegt ze. Cornelia is de enige tachtigplusser van het dorp die nog naar de hut trekt. Maar toegegeven zegt ze, veel tachtigplussers zijn er niet meer in het dorp. Eens de tachtig voorbij sterven ze nog al gemakkelijk. Wat ons betreft - een kranige dame!

Het kerkje van Bsclabs gelegen op 1.302 m. Bsclabs wordt gedomineerd door de Namlozer Wetter Spitze 2.553 m. Deze berg bestaat vooral uit Hauptdolomiet en is erg in trek bij klimmers.

We bevinden ons nu volop in het Lechtal. Met zijn 60 km lengte is het een van de langste dalen van Tirol. Dit gebied is minder toeristisch ontwikkeld dan andere gebieden in Tirol wat het oorspronkelijk karakter van de dorpjes ten goede komt. Vooral in Elbigenalp en in Holzgau treft men nog vele beschilderde huizen aan. Het waren de rijke Lechtalers die in de 18de eeuw hun huizen lieten beschilderen met geld dat ze hadden verdiend in naburige landen als lakenhandelaars en als marktkoopmannen.

We dalen af naar het dal en overnachten in gasthof Sonne. Dit gasthof wordt uitgebaat door een Nederlands echtpaar. Maar ook in Oostenrijk slaat de crisis toe. We zijn de enige gasten in een gasthof met enkele tientallen kamers! De uitbaters klagen dan ook steen en been en weten ons te vertellen dat de dorpingen nog nauwelijks uit eten gaan.

Maandag 17 augustus 2009

- Van : Häselgher 1.006 m
- Naar : Edelweisshaus 1.530 m via Bernardseck Hütte 1.812 m, Holzgau en Steeg
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 1.300 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 6 uur

Om 06.00 uur worden we gewekt door enkele hevige donderslagen gevolgd door een fikse regenbui. Als we vertrekken ligt de rijbaan weliswaar nog nat doch het wolkendeek begint al open te trekken. En al vlug is het terug puffen geblazen van de warmte.

Bernhardsec Hütte

*Bid voor ons.

Als overtuigd katholiek gaat Loe bij elk kruisbeeld en bij iedere kapel door de knieën.

We overnachten in het mooie Edelweisshaus gelegen op een hoogte van 1.530 meter. Er kunnen zestig mensen slapen maar deze nacht zijn we met slechts vier personen! We hebben wel een prachtig uitzicht vanuit onze slaapkamervenster op de omliggende bergen. Loe eet er voor het eerst in zijn leven “kaiserschmarren”. Het was keizer Frans-Jozef, je-weet-wel die van Sissi, die het voor het eerst gegeten zou hebben. Daar de keizer het uitmuntend lekker vond heeft men het dan maar kaiserschmarren genoemd. Het is een soort dikke, in stukken gesneden, reuzenpannenkoek met rozijnen in verwerkt. Het wordt opgediend overstrooid met bloedsuiker en veelal krijg je er een potje appelmoes of preiselbeeren (een soort rode bosbes) bij.

De eigenaars van Edelweisshaus hebben een hond geadopteerd uit Libanon. De hond heeft maar drie poten. De linker voorpoot werd in Libanon afgeschoten. Maar ondanks zijn handicap trekt het beestje zich goed uit de slag.

Dinsdag 18 augustus 2009

- Van : Edelweisshaus 1.530 m
- Naar : Leutkircher Hütte 2.261 m via de Stuttgarter Hütte 2.310 m
- Afstand : 22 km
- Stijgen : 1.200 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 8 uur

Het is tegen de middag als we aankomen bij de Stuttgarter Hütte. We eten er een soepje en besluiten dan verder te trekken naar de Leutkircher Hütte. Hier zullen we de laatste nacht doorbrengen. Nadien volgt dan nog enkel de afdaling naar het dal waar we de trein zullen nemen in Sankt-Anton.

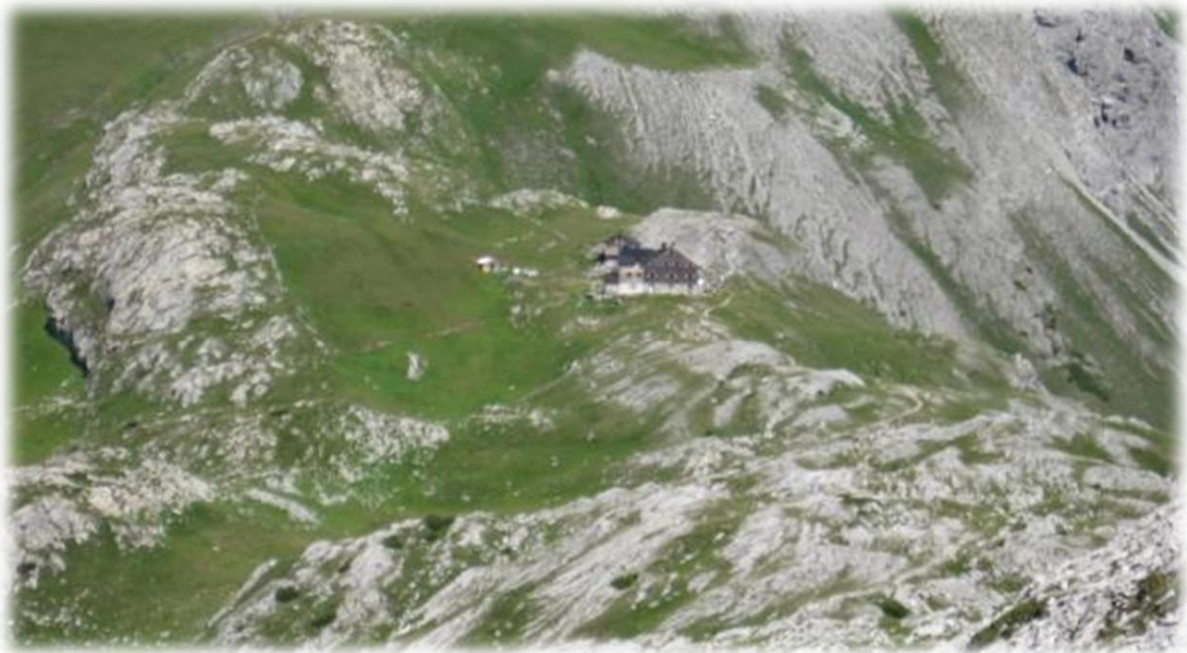
Stuttgarter Hütte

Van uit de Stuttgarter Hütte dient men wel, over een afstand van zowat vijfhonderd meter, door gruispaden te gaan. Deze paden bevinden zich pal op de flank van de berg. Men moet dan ook een goede tredzekerheid hebben en vallen is al helemaal uit den boze. Dit gebied doorkruist men best zo vlug mogelijk want er is hier veel gevaar op steenslag. In dit gebied een helm dragen zou geen overbodige luxe zijn. Gelukkig hebben we geen last gehad van vallend puin.

De Leutkircher Hütte komt in zicht. De hut zit, voor één keer, geheel vol. We moeten buiten eten omdat binnen alle tafels volzet zijn. Voor Ludwig is het al de derde keer dat hij er slaapt.

Als Loe wat nood heeft aan wat Yin of aan wat Yang dan steekt hij wel enkele naalden in zijn lichaam. Het zijn wegwerpnaalden. Deze hoeven dus niet ontsmet te worden.

De altijd vrolijke huttenwirt komt de bestellingen opnemen. Hij baat de hut al bijna twintig jaar uit. Het is hard werken, zeven dagen op zeven. Hij runt de hut samen met zijn echtgenote en zijn vader. De hut wordt bevoorraadt door een helikopter. De urine van de urinoirs wordt opgevangen en wordt beneden verwerkt. Er wordt dan ook met aandrang gevraagd om geen water door de urinoirs te gieten. We zien ook dat de hutten meer en meer zonnepanelen plaatsen om in hun energie te voorzien. Maar de speksteen- of tegelkachel blijft behouden in elke hut.

Bij het ochtendkrieken zetten we de afdaling in en keren we huiswaarts. Het was weer een fantastische mooie huttentocht. De Adlerweg die wij gelopen hebben is de dikke lijn op de kaart van de Adlerweg. Dit is de originele weg en is ongeveer 300 km lang. Ondertussen zijn er zowat in geheel Tirol varianten aangelegd op de originele weg. Hierdoor komt men op zowat 1.480 km. Adler is Duits voor adelaar. De adelaar is het symbool van Tirol.

Voor meer informatie : www.adlerweg.tirol.at

Contact Ludwig : benaltijdweg@gmail.com

Contact Loe : loe@loeriet.be